

kommen Ret i, at her skal være Noget i alt Fald at tydeliggjøre og klare ved en senere Behandling af Sagen. Den ærede Taler opholdt sig ligeledes ved § 165 angaaende Militærens Ret til at indtræde i Foreninger. Jeg skal derved gøre opmærksom paa, at Paragrafen udtrykkelig siger: „Naar Krigsmænd uden Forsættelse Tilladelse“, osv. Desuden Bedkommende henviser sig til sin Forsætte for at anholde om den fornødne Tilladelse, saa faar han derigennem at vide, om det er en fra det militære Standpunkt tilladelig Forening eller ikke. Jeg tror derfor ikke, at man behøver at opholde sig ved denne Bestemmelse paa den Maade, den ærede Taler gjorde. Det ærede Medlem berørte ligeledes § 186, der bestemmer, at den, der indgaar Ægteskab uden at have erhvervet den fornødne Tilladelse dertil, skal straffes med Fængsel, eller en Officier efter Omstændighederne med Embets Fortabelse. Jeg tror, at det ærede Medlem har Ret i, at det er en meget haard Bestemmelse. Bestemmelsen stemmer med den bestaaende Ret, og den er bleven anvendt i den nyeste Tid i et Tilfælde, som jeg har havt Leilighed til at gøre mig bekendt med, og jeg beklager dens Anvendelse i det Mindste under visse Forudsætninger, men det ærede Medlem tager feil, naar han mente, at det er denne Tilladelse, som jeg og hans ærede Sidemand (Chr. Niemstad) i sin Tid have indbragt et Lovforslag om at ophæve. Det af os indbragte Lovforslag gik ud paa, at de Formuesbetingelser, der ere fastsatte for at indgaa Ægteskab, skulde ophæves, men det vorte ikke ved den kongelige Tilladelse til at indgaa Ægteskab, hvilkens Nødvendighed jo grunder sig paa helt andre Forudsætninger og Krav end de forudgaaende Formuesbetingelser. Der er endnu blot et Punkt, som jeg skal tillade mig at nævne. Naar det ærede Medlem mente, at § 197 var usædvanlig mild i Sammenligning med den borgerlige Straffelov, saa vil jeg gøre ham opmærksom paa, at her er jo ikke Tale om at paansætte, sælge eller paa anden Maade afhænde eller underlæse Ting i Allmindelighed, men derimod kun om paa den omhandlede Maade at disponere over Ting, der ere Bedkommende leverede til Brug, og derved taber jo Forholdet en Del af sin

Strafbarheds karakter, og der er altsaa her en Indskrænkning tilstede, som det ærede Medlem ikke var opmærksom paa, da han udtalte sig. Det forekommer mig, at efter alle de forskellige Foredrag, vi have hørt, vil der ikke blive meget tilbage af dette Lovforslag, uagtet det er blevet anerkjendt for at være et udmærket godt Forslag, udarbejdet af en saa fortrinlig Retskyndig, som Generalauditor Scheel, og uagtet det har gennemgaaet Behandling af et særdeles ogsaa i retslig Henseende sagkyndigt Udvalg i Landsstinget. Saa, at lige alle Bestemmelserne ere jo blevene mere eller mindre angrebne, og jeg ser rigtignok vanskeligt nu, hvorledes det, som den oftnævnte ærede Taler udtalte, alligevel skulde være muligt, at Lovforslaget kan blive til Lov i nærværende Samling, at lige, dersom alle de forskellige Antydninger, som her ere bragte frem, for Alvor skulde komme frem i Form af Forslag.

Krigs- og Marineministeren: Den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, henlede Opmærksomheden paa Bestemmelsen i § 41 og mente, at deraf tydelig maatte fremgaa, at man havde tænkt sig Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse for andre Forseelser end netop for udvist Feighed i Krig. Jeg skal blot tillade mig, at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Tilfættning i det Mindste i tre Maanedes af sin Tjenestetid har ført et dadelstret Vænet, ikke er kommen ind ved mig, men imod mit Duffe; den passer ganske vist ikke, thi det Naturlige var, at Følgerne af udvist Feighed kun kunde udslettes ved tapper Daad i Krigen. Det ærede Medlem beklagede, at jeg havde stillet mig, som jeg har gjort med Hensyn til Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, men jeg maa fastholde, at i den Virkning, som det ærede Medlem vil give Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, eller den Indskrænkning, han vil give Anvendelsen af staaende Arrest, ser jeg næsten en fuldstændig Tilintetgjørelse af staaende Arrest; det bliver saa ikke muligt at anvende denne Straf for mindre Forseelser, hvor det dog er nødvendigt at anvende en virksom Straf, og det vil være umuligt at anvende den for disciplinære Forseelser mod andre Menige end